

Arrest

nr. 342 119 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. ABOUHASSANI
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. ABOUHASSANI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden akte voorafgaan, worden in de nota als volgt opgelijst:

“Verzoeker verklaarde op 13.02.2026 dat hij sinds 12.02.2026 in België is. Hij gaf aan woonachtig te zijn in Duitsland. Zijn eerste bezoek aan België was naar eigen zeggen 1,5 jaar geleden.

Verzoeker huwde inderdaad op 14.04.2025 met zijn legaal in het Rijk verblijvende Afghaanse partner te Antwerpen.

Verzoeker staat door de Duitse autoriteiten SIS-geseind wegens terrorisme.

Op 27.05.2025 kreeg verzoeker een eerste bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13”.

1.2. Op 13 februari 2026 trof verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de thans bestreden akte die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 13.02.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: H. (...) voornaam: M. (...) geboortedatum: (...)1997 geboorteplaats: Herat nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument of verblijfstitel.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Uit het administratief dossier en een nota van Staatsveiligheid blijkt dat betrokkene politieel gekend is omdat hij in het verleden opgemerkt werd door de Duitse autoriteiten na het posten van berichten over de Taliban en Hamas. Hij zou ook online bedreigingen gepost hebben naar de Joodse gemeenschap en hij zou volgens de Duitse autoriteiten geradicaliseerd zijn.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene op zijn instagram profiel frequent berichten plaatst, bijna uitsluitend berichten met een religieuze inhoud van de salafistische strekking in het Arabisch en/of in het Farsi.

Hieronder volgt een niet-exhaustief overzicht van berichten waarin betrokkene onder andere zijn steun uitdrukt voor Hamas, geweld tegen ongelovigen goedkeurt en christenen en Sjiitische moslims en christenen vervloekt. Deze berichten werden vertaald vanuit het Arabisch en/of Farsi naar het Nederlands.

• 13/01/2025: “Gods vloek rust op de ongelovigen (al baqara 89)” #usaterrorist”

• 15/01/2025: “Allah is de grootste (4keer), Godzijdank Khaybar Khaybar oh Joden, het leger van Mohammed zal terugkomen”. Het is bijna zeker dat betrokken hier verwijst naar de slag bij Khaybar, die uitgevochten werd tussen Joden en Moslims in het jaar 628.

• 25/01/2025: een bericht waarin hij de overleden leider van Hamas, yahya Sinwar, bewondert. Gevolgd door hashtags #islam #umma_Un #Gaza #jihad #moskee al Aqsa #Quds

• 01/02/2025: “Gods vloek rust op de ongelovigen”

• 05/02/2025: “Vervloekt zijn de sjiitische imams/sheiks”

• 16/02/2025: “De moslims die tegen de ongelovigen willen vechten: ze mogen dat, het is halal”

Daarenboven is betrokkene opgenomen in de GGB van het OCAD als een haatprediker en wordt hij ingeschaald op dreigingsniveau 2. Betrokkene beantwoordt volgens hen aan de volgende cumulatieve criteria:

a) Hij berokkent schade aan de beginselen van de democratie of de mensenrechten, de goede werking van democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat;

b) Hij rechtvaardigt het gebruik van geweld of dwang als actiemethode;

c) Hij verspreidt deze overtuiging naar anderen met de bedoeling om een radicaliserende invloed uit te oefenen.

Volgens het OCAD komt uit zijn betogen duidelijk naar voren dat hij vindt dat de moslimgemeenschap wereldwijd onderdrukt wordt door het vijandige Westen. De bestaande wereldorde is in zijn ogen verwerpelijk en moet plaatsmaken voor één Islamitisch Kalifaat waar de Sharia van toepassing is. In zijn online posts wijst hij zijn publiek erop dat vrouwen volgens de Islamitische geschriften gekleed moeten zijn en dat muziek onrein is. H. M. (...) was volgens hen reeds gekend als haatprediker in Duitsland voor zijn islamitisch-extremistische uitspraken in de periode 2023 tot aan zijn vertrek naar België in augustus 2024. Uit zijn extremistische uittalingen, die betrokkene verder blijft verkondigen in België, blijkt een duidelijke haat tegenover ongelovigen, waarbij hij meermaals geweld tegen hen goedkeurt.

Gelet op het feit dat hij ook in het buitenland aanzien wordt als een haatprediker en hier zijn extremistische activiteiten onverstoord verderzet, gelet op het feit dat betrokkene opgevolgd wordt door zowel staatsveiligheid als OCAD en door beiden aanzien wordt als een mogelijke dreiging.

Daarenboven, gezien het karakter van deze berichten op sociale media, gelet op de herhaling van deze berichten, en de boodschappen die betrokkene verspreidt, zowel online als offline, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde en nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 05.02.2025 deed betrokkene een huwelijksaangifte te Antwerpen. Deze aangifte werd goedgekeurd en op 14.04.2025 trouwde betrokkene met zijn legaal in het Rijk verblijvende Afghaanse partner te Antwerpen. Dit geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Wat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft, kunnen we stellen dat uit de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een partner zou hebben in België kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familielevens erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde. Het aanzien worden als een haatprediker en extremistische activiteiten onverstoord verderzetten in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven.

Het staat de partner van betrokkene bovendien vrij om hem achterna te reizen naar Afghanistan om aldaar het familiale leven verder te zetten of samen een nieuw leven op te starten in Afghanistan. Mocht zij voorlopig niet naar Afghanistan kunnen reizen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. De partner van betrokkene kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met hem contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene minderjarige kinderen heeft in België.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij haalt een aandoening aan en verklaart daar medicatie voor te nemen maar toont niet aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in haar in haar land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.05.2025 dat aan betrokkene werd betekend, werd hij gewezen op zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene gaf hier echter geen gevolg aan en heeft aldus geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.05.2025 dat hem per aangetekend schrijven betekend werd op 28.05.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit het administratief dossier en een nota van Staatsveiligheid blijkt dat betrokkene politieel gekend is omdat hij in het verleden opgemerkt werd door de Duitse autoriteiten na het posten van berichten over de Taliban en Hamas. Hij zou ook online bedreigingen gepost hebben naar de Joodse gemeenschap en hij zou volgens de Duitse autoriteiten geradicaliseerd zijn.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene op zijn Instagram-profiel frequent berichten plaatst, bijna uitsluitend berichten met een religieuze inhoud van de salafistische strekking in het Arabisch en/of in het Farsi.

Hieronder volgt een niet-exhaustief overzicht van berichten waarin betrokkene onder andere zijn steun uitdrukt voor Hamas, geweld tegen ongelovigen goedkeurt en christenen en Sjiiitische moslims en christenen vervloekt. Deze berichten werden vertaald vanuit het Arabisch en/of Farsi naar het Nederlands.

- 13/01/2025: "Gods vloek rust op de ongelovigen (al baqara 89)" #usaterrorist"
- 15/01/2025: "Allah is de grootste (4keer), Godzijdank Khaybar Khaybar oh Joden, het leger van Mohammed zal terugkomen". Het is bijna zeker dat betrokkenen hier verwijst naar de slag bij Khaybar, die uitgevochten werd tussen Joden en Moslims in het jaar 628.
- 25/01/2025: een bericht waarin hij de overleden leider van Hamas, yahya Sinwar, bewondert. Gevolgd door hashtags #islam #umma_Un #Gaza #jihad #moskee al Aqsa #Quds
- 01/02/2025: "Gods vloek rust op de ongelovigen"
- 05/02/2025: "Vervloekt zijn de sjiiitische imams/sheiks"
- 16/02/2025: "De moslims die tegen de ongelovigen willen vechten: ze mogen dat, het is halal"

Daarboven is betrokkene opgenomen in de GGB van het OCAD als een haatprediker en wordt hij ingeschaald op dreigingsniveau 2. Betrokkene beantwoordt volgens hen aan de volgende cumulatieve criteria:

- a) Hij berokkent schade aan de beginselen van de democratie of de mensenrechten, de goede werking van democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat;*
- b) Hij rechtvaardigt het gebruik van geweld of dwang als actiemethode;*
- c) Hij verspreidt deze overtuiging naar anderen met de bedoeling om een radicaliserende invloed uit te oefenen.*

Volgens het OCAD komt uit zijn betogen duidelijk naar voren dat hij vindt dat de moslimgemeenschap wereldwijd onderdrukt wordt door het vijandige Westen. De bestaande wereldorde is in zijn ogen verwerpelijk en moet plaatsmaken voor één Islamitisch Kalifaat waar de Sharia van toepassing is. In zijn online posts wijst hij zijn publiek erop dat vrouwen volgens de Islamitische geschriften gekleed moeten zijn en dat muziek onrein is. H. M. (...) was volgens hen reeds gekend als haatprediker in Duitsland voor zijn islamitisch-extremistische uitspraken in de periode 2023 tot aan zijn vertrek naar België in augustus 2024. Uit zijn extremistische uitspraken, die betrokkene verder blijft verkondigen in België, blijkt een duidelijke haat tegenover ongelovigen, waarbij hij meermaals geweld tegen hen goedkeurt.

Gelet op het feit dat hij ook in het buitenland aanzien wordt als een haatprediker en hier zijn extremistische activiteiten onverstoord verderzet, gelet op het feit dat betrokkene opgevolgd wordt door zowel staatsveiligheid als OCAD en door beiden aanzien wordt als een mogelijke dreiging.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij haalt een aandoening aan en verklaart daar medicatie voor te nemen maar toont niet aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in haar in haar land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13septies.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu bijgevolg vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In een eerste en enig middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt onder meer als volgt

“2.2. Ernstige Middelen

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 Vw. kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Verzoeker voert een ernstig middel aan, gesteund op de grondrechten van de mens, meer bepaald op grond van artikel 3 EVRM j. artikel 13 EVRM.

Verzoeker dient niet louter een middel te ontwikkelen op grond van artikel 3 EVRM j. artikel 13 EVRM, dat middel moet ook een verdedigbare grief bevatten, wat inhoudt dat er aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker geschaad wordt in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (zie EHRM, 25 maart 1983, Silver en cons. T. Verenigd Koninkrijk, §113).

EERSTE EN ENIG MIDDEL: (...) , schending van artikel 3 EVRM, (..) en van de zorgvuldigheidsplicht.

(...)

2.2.2. Artikel 3 EVRM

Bij een uitwijzing dienen de Belgische autoriteiten ten alle tijden artikel 3 EVRM in acht te nemen, dat een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, nr. 30696/09, 21 januari 2011, §218)

Het is de verantwoordelijkheid van de Belgische autoriteiten om te onderzoeken of er een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM bij verwijdering van het Belgisch grondgebied naar een andere staat. In geval van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM zijn de Belgische autoriteiten verplicht niet over te gaan tot verwijdering. Dit is vaststaande rechtspraak van het EHRM:

“75. However, expulsion by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if deported, faces a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. In such a case Article 3 implies an obligation not to deport the person in question to that country (see *Soering v. the United Kingdom*, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; *Vilvarajah and Others*, cited above, § 103; *Ahmed*, cited above, § 39; *H.L.R. v. France*, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; *Jabari v. Turkey*, no.40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 135, 11 January 2007; and *Saadi*, cited above, § 125).” (EHRM, Y. t/Rusland, nr. 20113/07, 4 december 2008)”

Vrije vertaling: “75. Nochtans kan een uitwijzing door een Lidstaat onder het toepassingsgebied van artikel 3 vallen, en dus de verantwoordelijkheid van deze Lidstaat onder het Verdrag activeren, indien er substantiële redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, in het geval van uitwijzing, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3. In dergelijk geval houdt artikel 3 een verplichting in om de betrokken persoon niet naar dit land uit te wijzen. (zie *Soering t. Verenigd Koninkrijk*, 7 juli 1989 §§ 90-91, serie A nr. 161; *Vilvarajah e.a.*, hierboven geciteerd, § 103; *Ahmed*, hierboven geciteerd, § 39; *H.L.R. t. Frankrijk*, 29 april 1997, § 34, Rapport 1997-III, nr. /04, § 135, 11 januari 2007; *Saadi*; hierboven geciteerd, § 125.)”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Voor verzoeker vond er echter geen enkel onderzoek plaats naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan.

Daarbij komt dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft:

Bij uitwijzing dienen de Belgische autoriteiten ten alle tijden artikel 3 EVRM in acht te nemen, dat een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, nr. 30696/09, 21 januari 2011, §218)

Dit houdt in dat de bescherming van artikel 3 EVRM op iedereen van toepassing is, onafhankelijk van hun persoonlijk gedrag, en dat er nooit van kan afgeweken worden, hoe gevaarlijk of afkeurenswaardig dit gedrag ook is. Zie EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, nr. 22414/93, 15 november 1996:

“The Court noted that the deportation order against Mr Chahal was made because his presence in the United Kingdom was alleged to constitute a threat to national security. It reiterated that Article 3 of the Convention, which also applies in expulsion cases, prohibits torture and inhumane treatment in absolute terms; permitting no derogation even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. It followed that, when an individual would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 if removed to another State, the responsibility of the Contracting State to protect that individual against such treatment is engaged in the event of expulsion, and the activities of the person in question, however disagreeable or dangerous, cannot be a material consideration.”

Vrij vertaald: “De rechtbank merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten tegen dhr. Chahal werd opgesteld omdat zijn aanwezigheid in het Verenigd Koninkrijk een bedreiging voor de nationale veiligheid zou uitmaken. Het herhaalt dat artikel 3 van het Verdrag, dat ook betrekking heeft op uitwijzingen, foltering en onmenselijke behandeling verbiedt in absolute termen; het laat geen afwijkingen toe, zelfs in het geval van een openbaar noodgeval dat een reëel risico vormt voor het voortbestaan van de natie. Hieruit volgt dat, wanneer een individu een reëel risico zou lopen om onderworpen te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 wanneer hij wordt verwijderd naar een ander land, de verdragsstaat verantwoordelijk is om dit individu te beschermen tegen zo'n behandeling bij een verwijdering, en dat de handelingen van de persoon in kwestie, hoe afkeurenswaardig of gevaarlijk ook, geen doorslaggevend element kunnen zijn.”

Daarnaast meent zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie RvV nr. 189 793 van 17 juli 2017; RvV nr. 196 623 van 14 december 2017; RvV nr. 192 584 van 26 september 2017) als het Hof van Cassatie dat het loutere feit dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend ten opzichte van Afghanistan, niet volstaat om te concluderen dat er geen sprake is van een reëel risico conform artikel 3 EVRM.

Dit standpunt wordt bevestigd door het EHRM in haar arrest van 23 februari 2012, Hirsi Jamaa en anderen t. Italië:

“le fait que les intéressés aient omis de demander expressément l’asile [...] ne dispensait pas l’Italie de respecter ses obligations au titre de l’article 3. »

Vrij vertaald : ‘het feit dat de betrokkenen niet uitdrukkelijk asiel aanvroegen, ontslaat Italië niet van haar verplichtingen onder artikel 3.’

Verwerende partij diende een onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk in dit onderzoek.

1. Verzoeker betwist de feiten die hem in de bestreden beslissing ten laste worden gelegd. Hij stelt dat er sprake is van persoonsverwarring en dat de berichten niet van hem afkomstig zijn. Verder stelt hij dat de berichten en overtuigingen die vermeld worden, niet in lijn liggen met zijn visie en wereldbeeld.

Verzoeker wenst niet terug te keren naar Afghanistan omdat hij zich niet kan vinden in de ideologie van de Taliban. Zo verklaart hij dat hij samen met zijn familie Afghanistan heeft moeten verlaten net omwille van de Taliban en dat ze er gevaar liepen door hun steun aan de Afghaanse republiek.

(...)

2.2.4. Ondergeschied

1. Mochten de vaststellingen van in de bestreden beslissing omtrent verzoekers activiteiten als haatprediker correct zijn, en mocht verzoeker effectief oproepen tot jihad en de oprichting van een wereldwijd kalifaat, dan nog is – hoe laakbaar en afkeurenswaardig deze activiteiten ook zijn - een zorgvuldig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Afghanistan noodzakelijk.

Indien verzoeker zou worden uitgewezen naar Afghanistan omwille van de redenen opgenomen in de bestreden beslissing, zou er mogelijks sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker wenst hierbij opnieuw op te merken dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft:

Bij uitwijzing dienen de Belgische autoriteiten ten alle tijden artikel 3 EVRM in acht te nemen, dat een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, nr. 30696/09, 21 januari 2011, §218)

2. *Of verzoeker nu daadwerkelijk de overtuigingen heeft waarover de bestreden beslissing spreekt, een salafist en voorstander is van internationale jihad en de oprichting van een wereldwijd kalifaat, of niet, het risico om het slachtoffer te worden van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling door de Taliban omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging is reëel.*

Het is daarbij niet zozeer relevant of verzoeker deze overtuigingen heeft. Vervolging omwille van een toegeschreven mening is immers ook mogelijk, namelijk omwille van het feit dat de actor van vervolging (de Taliban) denkt dat de betrokken persoon deze politieke mening heeft, zonder dat het zelfs nog maar noodzakelijk is dat die deze mening ook daadwerkelijk heeft. De rol van perceptie is in deze dus cruciaal.

3. *Volgens de informatie in de bestreden beslissing is verzoeker een haatprediker, en roept hij op tot jihad en een wereldwijd kalifaat.*

Net dit maakt dat verzoeker een groot risico loopt op vervolging door de Taliban. De Taliban, hoewel zelf een radicaal islamistische organisatie, is ideologisch verschillend van het salafisme, en streeft geen wereldwijde islamitische staat na, maar focust zich op Afghanistan.

De Taliban is in een concurrentiestrijd verwickeld met aanhangers van het internationale jihadisme, binnen Afghanistan vertegenwoordigt door de organisatie 'IS-KP', en vervolgt de aanhangers en vermoedde aanhangers van deze organisatie.

Omwille van verzoekers salafistische geloofsovertuigingen en publieke uitingen en oproepingen tot jihad en de oprichting van een wereldwijd kalifaat, loop hij het risico om door de Taliban beschouwd te worden als een aanhanger van de lokale afdeling van Islamitische Staat, IS-KP, waarbij de leden en aanhangers tevens salafisten zijn, en die net dezelfde boodschap uitdraagt en ideologie aanhangt.

Daarbij volstaat voor de Taliban een vermoeden. Een eerlijk proces en grondige feitenvinding zijn niet aan de Taliban besteed.

International Crisis Group, 'The Islamic state in Afghanistan: a jihadist threat in retreat?', 16 juli 2025, <https://www.crisisgroup.org/brf/asia/southasia/afghanistan/b183-islamic-state-afghanistan-jihadist-threat-retreat>:

"IS-KP and the Taliban sparred from the outset. At a time when the Taliban did not yet control Afghanistan, IS-KP claimed that the creation of a caliphate in Iraq and Syria meant that all other jihadist groups worldwide, including al-Qaeda and the Taliban, owed it their allegiance. Though both the Taliban and IS-KP opposed the Western military presence in Afghanistan, the latter also advocated jihad to establish a global Islamic state, whereas the Taliban were focused on setting up an emirate exclusively in Afghanistan. In the years that followed the group's creation, IS-KP and the Taliban fought each other fiercely for control of the Afghan insurgency, especially in the eastern provinces of Kunar and Nangahar, with the Taliban largely keeping the upper hand."

[..]

These attacks seek to convey the message that the Taliban are not truly Muslim and that its government is not enforcing Islamic law. Instead, ISKP portrays the Taliban as a Pashtun nationalist movement that defends religious minorities and foreign countries, such as China, which, it claims, are hostile to Islam.¹¹ The group argues that the Taliban spent decades telling young men to fight international troops because Muslims must struggle against Western influence; but now, according to IS-KP, the Taliban shake hands with foreign diplomats and try to prevent jihadists from using Afghanistan as a base for international attacks.

"Having at first denied the presence of IS-KP in Afghanistan, the Taliban began by adopting a largely indiscriminate repressive response, targeting Salafi circles they accused of harbouring IS-KP militants, arresting preachers and identifying suspects based on their religious views.¹³ The small Salafi community came under suspicion because of its doctrinal differences with the Taliban, particularly its more literalist approach to Islam, its reluctance to follow the Hanafi school of Islamic jurisprudence and its aversion to some of the Taliban's religious practices.¹⁴ Most importantly, Salafism is the religious approach embraced by ISIS, though most Salafis oppose the group.¹⁵ In addition to cracking down on Salafis, Taliban forces reportedly carried out extrajudicial killings of suspected ISKP members, especially in eastern Nangarhar province. "

EUAA:

Since their takeover in August 2021, the Taliban have generally acted harshly against the Salafi community due to their perceived ties to ISKP. The Afghan Salafi community has been a recruitment ground for ISKP. Despite that, many Salafis in the country were opposing the group. According to some analysts, the ISKP has tried to provoke the Taliban to pursue indiscriminate security policies towards the Afghan Salafi communities to gain from this in the long run. This has allegedly already resulted in ill-conceived policies of the Taliban, including collective punishment of Salafis suspected of ties to ISKP. Whole Salafist communities in the provinces of Kunar and Nangarhar were subjected to night raids, disappearances, summary executions and detentions of men and sometimes boys, even if they had no relation to ISKP.

4. Indien verzoeker zijn mening op sociale media zou hebben verkondigd, zou dit een openbaar karakter hebben en snel onder de aandacht van de Taliban komen.

De speciale rapporteur Richard Bennet spreekt in zijn rapport van 20 februari 2025 over het uitgebreide gebruik van digitale en persoonlijke surveillance door de Taliban, en het gebruik van informanten om afwijkende meningen te controleren, ook op sociale media. Bij checkpoints kan de Taliban mobiele telefoons doorzoeken:

Afghans have warned of the Taliban's extensive use of digital and inperson surveillance, using informants to monitor dissent, including on social media. Media and civil society actors have told the Special Rapporteur that if they post criticism on social media they could be subjected to house searches, arbitrary arrest and detention, as could their family members. Many have reported that they take digital protection measures, noting that the Taliban might search mobile phones at checkpoints. The situation has created a climate of fear within communities and led to self-policing. Even Afghans abroad practise self-censorship due to safety concerns for their family members back in Afghanistan. (p. 5)

Illustratief voor de toegenomen capaciteiten van de Taliban, is de drastische toename van het aantal bewakingscamera's. Met behulp van Chinese technologie, installeerde de Taliban zo een netwerk van 90 000 CCTV camera's om miljoenen Afghanen in te controleren.

Verzoeker loopt het risico om bij een terugkeer naar Afghanistan aan een controle door de Taliban onderworpen te worden. Die controles kunnen plaatsvinden op de luchthaven zelf, bij de controleposten daar, aan 'gewone' controleposten buiten de luchthaven in stad of platteland, aan controleposten bij het dorp, of bij terugkeer in het dorp door lokale Taliban.

Volgens het Nederlands Ambtsbericht van juni 2023 zijn er zowel in de stad als in rurale gebieden, veel checkpoints. Andere bronnen bevestigen dit.¹⁷

De Talibanstrijders hebben een quasi-permanente aanwezigheid aan checkpoints op grote snelwegen. De militaire inlichtingendienst is overgenomen door het nieuwe talibanregime en het Haqqani netwerk, het netwerk dat binnenlandse zaken in handen heeft, heeft in toenemende mate het leger ingezet voor civiele politietaken.¹⁸ De Taliban heeft met andere woorden de capaciteiten om uitgebreid onderzoek te doen naar het doen en laten van Afghanen die uit het westen terugkeren:

"The regime's fighters have maintained a nearpermanent presence at checkpoints on major highways. Military intelligence has been incorporated into the new regime's central intelligence apparatus. In addition, a new policymaking body led by the Taliban's most conservative faction, the Haqqani Network, has increasingly deployed the military to conduct civil policing."¹⁹

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2122391/a-hrc-58-80-aev.docx>

De Taliban GDI en MPVPV zouden erg effectief zijn in hun controle van de Afghaanse bevolking op zoek naar politiek verraad.

Het Nederlands Ambtsbericht van juni 2023 wijst erop dat de Taliban van oudsher een efficiënt inlichtingenstelsel hebben, gebaseerd op intensieve lokale contacten. Na de machtsovername behielden zij deze structuren. Er was nog steeds een groot aantal controleposten en een uitgebreid netwerk van lokale informanten. Het informantensysteem in combinatie met de databases die in handen van de Taliban zijn gevallen, helpen de Taliban waarschijnlijk bij het opsporen van door hun gezochte personen. Ook zou het monitoren van sociale media en andere communicatiemiddelen de Taliban kunnen helpen bij het vinden en bedreigen van mensen. Nog een andere bron bevestigde dat de Taliban sociale media monitoren en mensen opsporen die online kritiek uitten onder hun eigen naam. Volgens verschillende bronnen monitorde de Taliban niet alleen sociale media netwerken, maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken.

Op de luchthaven in Afghanistan zou de Taliban GDI aanwezig zijn, en de Taliban wil weten wie het land binnenkomt. Speciaal met oog op het uitpluizen van telefoons werden door de Taliban extra personeel aangeworven met de nodige technische kennis.

Op de luchthaven zijn meerdere controleposten van de Taliban, en de Taliban onderwerpt terugkeerders effectief aan ondervragingen.

Voorts blijkt dat lokale Talibanleden nieuwkomers in hun regio in de gaten houden, en nieuwe gezichten hierop aangesproken worden. Amnesty International geeft het voorbeeld van een Afghaan die aan een doorgedreven controle onderworpen werd enkel en alleen omdat hij niet uit die regio afkomstig was (hij was er voor een huwelijksfeest). Hij ging sigaretten kopen en werd door lokale Taliban gevraagd om zijn taskara te tonen, waarop hij vaststelde dat hij van die regio was. Hij werd kort ondervraagd. Toen hij later naar zijn familie ging werd hij opgepakt door een Taliban patrouillewagen en meegenomen voor ondervraging. Hij werd geslagen met een geweerkolf. Hij en anderen die werden opgepakt moesten hun telefoons afgeven en de code ingeven om die te openen. De detentieomstandigheden waren vreselijk. Zijn familieleden warden er de volgende dag bijgehaald om hem te identificeren. Daarna werd hij hardhandig ondervraagd over de foto's op zijn telefoon, zijn kennissen, vrienden. Ze vonden ook verwijderde foto's terug. Hij werd geslagen, urenlang opgehangen aan één been, dan vastgemaakt met twee voeten en verder ondervraagd over recente berichten op zijn gsm. De volgende dag werd hij opnieuw ondervraagd. Er werd een emmer water aan zijn geslachtsdelen gehangen. Hij verloor het bewustzijn. Ze vroegen hem zijn vrienden op te bellen om af te spreken. Daarna stopte de foltering en werd hij door de Taliban opgedragen om mensen in de gaten te houden, waaronder alle nieuwkomers in een regio. De enige aanleiding voor wat die persoon overkomen is was dat hij een taskara had waaruit bleek dat hij niet uit die regio afkomstig was.

De Taliban voert een verregaande controle uit op de smartphones van Afghanen, waarbij ze kijken naar persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale mediaaccounts. Uit het Amnesty International rapport van augustus 2022 blijkt dat doorgedreven controles plaatsvinden, waarbij laptops, social media en smartphones worden doorzocht, en Taliban er zelfs in slagen verwijderde video's en foto's terug te vinden en waarbij mensen verplicht worden vrienden en contacten op te bellen.²⁸ Het ging onder meer om mensen met een onbelangrijk profiel. De persoon in kwestie werd dagenlang vastgehouden en gefolterd.

Informatie over de manier van denken van een verzoeker die terugkeert uit België, kan je op drie manieren krijgen:

- 1) verzoeker hierover ondervragen,*
- 2) zijn omgeving hierover bevragen en*
- 3) zijn smartphone en de inhoud daarvan controleren.*

Taliban onderzoekt ook effectief de sociale media van wie ze ondervragen:

"In November 2021, and I believe it's continuing, Gandhara media referred to the Taliban searching smartphones, looking at photos, videos and social media accounts. And then we have the speech that we just heard. We're also seeing the family members of those who have left being harassed by officials and neighbors. When they have left, Taliban officials can come in and say, okay, this person has gone, we're now taking the house. You have them taking homes, cars etc. and aggressively questioning family members about the whereabouts of those being sought. In one case, the whole family had fled to Iran, but the person most at risk had managed to get to Europe. And it was decided that the only person who was safe to return and contest the confiscation of the house, was an elderly mother, who would go back from Iran, because everybody else was too vulnerable. But she was kicked out of the police station, the house was confiscated, and she returned to Iran."

Het blijkt dat de Taliban verregaande controles verricht van smartphones van Afghanen en hun sociale media accounts en andere informatie daarbij bekijken. Het blijkt dat het gaat om controles die over het ganse land worden uitgevoerd, dus niet enkel bij checkpoints in grote steden.

Thomas RUTTIG, expert o.v.v. Afghanistan en gelieerd aan Afghan Analyst Network geeft ook aan dat activiteiten op sociale media voor risico's kunnen zorgen in Afghanistan. Er werden effectief mensen opgesloten omwille van hun sociale media posts. Volgens Ruttig volgt de Taliban duidelijk sociale media activiteiten op van onderdanen, alleen is voor hem onduidelijk over welke technische middelen ze hiertoe precies beschikken. Het is gekend dat Taliban bij

checkpoints wel eens de sociale media accounts van diegenen die ze controleren nagaan. Hoe systematisch dit gebeurt kan hij niet zeggen.

Er is zowel online als offline surveillance en verschillende bronnen geven aan dat de Taliban sociaal media gebruik echt monitort. Dit zou systematisch gebeuren. Daarnaast monitoren telecomoperatoren alle online communicatie in Afghanistan in opdracht van de Taliban.

Verder wordt er gerapporteerd dat toestellen willekeurig worden in beslag genomen en doorzocht aan checkpoints, waarbij Taliban agenten door de apps op de telefoons swipen.

Verwerende partij voerde een onzorgvuldig onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

(...)

Tot slot, en ondergeschikt, indien de Taliban verzoeker beschouwt als een salafist en aanhanger van globale jihad en een wereldwijd kalifaat, loopt verzoeker eveneens het risico op een schending van art 3 EVRM. De Taliban vervolgt immers op regelmatige basis personen waarvan ze vermoeden dat deze salafisten en aanhangers van een wereldwijde Islamitische staat zijn.

In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. (...)"

3.3.3. Verzoeker werpt in eerste instantie op dat er sprake is van een persoonsverwarring. Hij betwist de feiten die hem in de bestreden beslissing ten laste worden gelegd. Hij stelt dat de berichten niet van hem afkomstig zijn. Hij betoogt dat de berichten en overtuigingen die vermeld worden, niet in lijn liggen met zijn visie en wereldbeeld.

3.3.4. De Raad kan verzoeker hierin echter niet volgen. De blote bewering inzake een persoonsverwarring en loutere ontkenning dat de berichten die gepost werden op een instagramprofiel -en die opgepikt werden door de Staatsveiligheid (hierna:VSSE) en op grond waarvan het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (hierna: OCAD) een dreigingsevaluatie maakte en verzoeker beschouwde als Haatpropagandist-, van hem afkomstig zijn, staan in schril contrast met de vele stukken die zich bevinden in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk H.M. is die gelinkt wordt aan deze berichten. Zo bevat de nota van de VSSE van 7 juli 2025 een verwijzing naar verzoekers Rijksregisternummer (RRN) dat overeenstemt met het RRN zoals vermeld in een opzoeking van 12 december 2025 uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken in de ANG-databank, dat gekoppeld is aan H.M., geboren op 1 februari 1997, van Afghaanse nationaliteit. Verder bevindt zich in het administratief dossier een mailbericht van 7 januari 2026 afkomstig van V.C.,L. van de PZ Antwerpen, gericht aan D.W., F. van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin deze stelt dat ze zijn langsgedaan op de Bredabaan (...) te Merksem. Dit adres wordt genoemd in de nota van de VSSE en dit is blijkens het administratief dossier (zie bijv. stuk 40: meldingsfiche voorgenoemen huwelijk) het verblijfsadres van mevrouw H.R. waarmee verzoeker getrouwd is (zie infra). Ze troffen daar verzoeker aan waarbij hij zijn Duits verblijfsdocument toont. In het verzoekschrift wordt ook gesteld dat hij een tijdelijk verblijfsrecht had in Duitsland. Van het betrokken Duits verblijfsdocument trok de Federale Politie foto's die ook opgenomen zijn in het administratief dossier. Het betreft een "Fiktionsbescheinigung" uitgegeven op 7 juni 2024 door het "Landkreis Offenbach" (stuk 61). Hierop wordt verzoekers naam vermeld. Verder kan er in het Administratief Rapport van de Federale Politie van 13 februari 2026 dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 62) en dat opgesteld werd n.a.v. een vaststelling inzake illegaal verblijf te Antwerpen, gelezen worden dat ze verzoekers identiteit, met name H.M., geboren op 1 februari 1997 in Afghanistan, vaststellen op basis van de stukken die verzoeker bij zich heeft, met name zijn Duits rijbewijs. Dit bevindt zich ook in het administratief dossier (stuk 69). Het bevat verzoekers naam en foto en vermeldt verzoekers geboortedatum (1 februari 1997) en plaats (Herat, Afghanistan). Ze stemmen overeen met de identiteitsgegevens zoals ze blijken uit verzoekers paspoort waarvan zich een kopie bevindt in het administratief dossier (stuk 40). Dit stuk heeft de stad Antwerpen via een mailbericht van 5 februari 2025 overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dit naar aanleiding van een huwelijksaangifte van verzoeker met mevrouw H.R. Hierin wordt vermeld dat verzoeker een "ID van Duitsland" heeft, dat reeds gedurende 4 jaar vervallen is. Aangestipt kan nog worden dat voor verzoeker geen aliassen bekend zijn (stuk 60 van het administratief dossier).

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor door de Federale Politie op 13 februari 2026 verklaard dat hij een echtgenote heeft in België, mevrouw H.R. Uit de huwelijksakte die verzoeker zelf toevoegt aan zijn verzoekschrift blijkt dat hij is geboren op 1 februari 1997 te Herat en op 14 april 2025 te Antwerpen gehuwd is met mevrouw H.R., geboren op 2 juli 1995 te Baghlan (Afghanistan). De in de bestreden akte vermelde nota van de VSSE die zich in het administratief dossier bevindt (stuk 53), geeft expliciet aan dat de persoon die in verband gebracht wordt met de berichten vermeld in deze nota, op 14 april 2025 gehuwd is met mevrouw

H. Weliswaar vermeldt deze nota een andere voornaam K. in plaats van R. maar de geboortedatum, het vermelde gemeenschappelijk adres en rijksregisternummer van deze persoon komen overeen met die van H.R zoals ze blijken uit de stukken van het administratief dossier (bijv. stuk 40) , zodat de vermelding van de voornaam K. in deze nota kan beschouwd worden als een materiële vergissing. In de nota van OCAD van 5 januari 2026 wordt nog vermeld dat de echtgenote van verzoeker “ook gekend is voor radicalisme”.

Ten slotte kunnen de in de nota van de VSSE vermelde berichten die gepost werden op het instagramprofiel dat aan verzoeker gelinkt wordt en die dateren uit de periode waarin verzoeker verklaard heeft in België te vertoeven, niet losgezien worden van het feit dat een persoon met de naam H.M., geboren te Herat op 1 februari 1997 met Afghaanse nationaliteit onder deze identiteit geseind staat door Duitsland met het oog op weigering van toegang en verblijf (artikelen 24 en 25 van Verordening (EU) 2018/1861) (stuk 55 administratief dossier). Hij was ook in Duitsland gekend als haatprediker met islamitisch-extremistische uitspraken (cfr. nota OCAD van 5 januari 2026).

Dit alles wijst er dus op dat verzoeker wel degelijk de persoon is die vermeld wordt in de nota's van OCAD en de VSSE en die op zijn instagramprofiel conform deze laatst vermelde nota “*meerderde extremistische en jihadistisch-salafistisch geïnspireerde berichten*” heeft geplaatst. De verzoekende partij, die zich erover beklaagt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen toegang verschaftte tot het administratief dossier, heeft dit drie dagen voor de terechtzitting, op 20 februari 2026, kunnen inzien bij de Raad en had dus ruimschoots de gelegenheid om bijkomende argumentatie te ontwikkelen inzake de aangevoerde persoonsverwarring mocht ze van oordeel zijn dat de stukken uit het administratief dossier lijken te wijzen op een andere persoon dan verzoeker. Dergelijke argumentatie wordt niet ontwikkeld en ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat ze niet meer naar voren kan brengen dan de gratuite verklaringen van verzoeker dat er sprake is van een persoonsverwarring. De Raad kan bezwaarlijk op grond daarvan aannemen dat verzoeker een andere persoon is dan degene waarop de stukken van het administratief dossier, waaronder de in de bestreden beslissing aangehaalde nota van de VSSE en OCAD, betrekking hebben.

3.3.5. Ter terechtzitting werd door partijen bevestigd dat verzoeker geen geldige verblijfsvergunning heeft in Duitsland of België, dat er in beide landen geen procedures lopende zijn inzake ingediende verblijfsaanvragen en evenmin procedures n.a.v. een ingediend verzoek om internationale bescherming (VIB). Het wordt niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft. Het houdt dus in dat het uitgangspunt van de betwisting is dat er geen verblijfsrechtelijke hinderpaal is voor het uitvoeren van een gedwongen verwijdering naar Afghanistan. Het blijkt niet noch houdt verweerder voor dat er sprake is van een ander land van bestemming voor verzoekers voorgenomen gedwongen repatriëring dan zijn land van herkomst

3.3.6. Vermits er geen sprake is van een persoonsverwarring dient er gekeken te worden naar wat verzoeker “*ondergeschikt*” in zijn verzoekschrift aanvoert ter ondersteuning van de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht. Kort samengevat voert verzoeker aan dat de verwerende partij nagelaten heeft een onderzoek te verrichten naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij zijn terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker wijst erop dat de Taliban op regelmatige basis personen vervolgt waarvan ze vermoeden dat ze salafisten en aanhangers van een wereldwijde Islamitische staat zijn. Ter ondersteuning hiervan wijst hij op verschillende bronnen waaruit hij citeert en waarvan hij de hyperlink verstrekt.

3.3.7. De Raad herinnert eraan dat artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek moet voeren van “*alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

Artikel 3 van het EVRM vormt een dergelijk grondrecht. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Dit absoluut karakter van de bescherming van artikel 3 van het EVRM geldt ook in zaken die terrorisme betreffen, hoezeer ze ook zelf een ernstige bedreiging vormen voor de rechten van de mens. In dit verband kan gewezen worden op wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) op dat vlak stelde in de zaak *T. tegen België*, 140/10, van 4 september 2014:

“(…) 117. *Moreover, the Court reiterates that it is acutely conscious of the difficulties faced by States in protecting their populations against terrorist violence, which constitutes, in itself, a grave threat to human*

rights. It is therefore careful not to underestimate the extent of the danger represented by terrorism and the threat it poses to society (see *Othman (Abu Qatada) v. United Kingdom*, no. [8139/09](#), § 183, ECHR 2012, and the references cited therein). It considers it legitimate, in the face of such a threat, for Contracting States to take a firm stand against those who contribute to terrorist acts (*ibid.*). (...)

118. However, none of these factors have any effect on the absolute nature of Article 3. As the Court has affirmed on several occasions, this rule brooks no exception. The principle has therefore had to be reaffirmed on many occasions since *Chahal v. the United Kingdom* (15 November 1996, §§ 80 et 81, Reports of Judgments and Decisions 1996-V), to the effect that it is not possible to make the activities of the individual in question, however undesirable or dangerous, a material consideration or to weigh the risk of ill-treatment against the reasons put forward for the expulsion in order to determine whether the responsibility of the State is engaged under Article 3 (see *Saadi*, cited above, § 138; see also *Daoudi v. France*, no. [19576/08](#), § 64, 3 December 2009, and *M. S. v. Belgium*, no. [50012/08](#), §§ 126 and 127, 31 January 2012)

(...)

120. If the extradition is likely to have consequences in the requesting country which are incompatible with Article 3 of the Convention, the Contracting State must not extradite. It is a matter of ensuring the effectiveness of the safeguard provided by Article 3 in view of the serious and irreparable nature of the alleged suffering risked (see *Soering*, cited above, § 90)".

(vrije vertaling: "(...) 117. Bovendien herhaalt het Hof dat het zich terdege bewust is van de moeilijkheden waarmee staten worden geconfronteerd bij het beschermen van hun bevolking tegen terroristisch geweld, dat op zich een ernstige bedreiging voor de mensenrechten vormt. Het Hof is dan ook voorzichtig om de omvang van het gevaar dat terrorisme vormt en de bedreiging die het voor de samenleving inhoudt, niet te onderschatten (zie *Othman (Abu Qatada)* tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 8139/09, § 183, EHRM 2012, en de daarin aangehaalde referenties). Het acht het legitiem dat de verdragsluitende staten, gezien een dergelijke dreiging, een krachtig standpunt innemen tegen degenen die bijdragen aan terroristische daden (*ibid.*). (...)

118. Geen van deze factoren heeft echter invloed op het absolute karakter van artikel 3. Zoals het Hof herhaaldelijk heeft bevestigd, duldt deze regel geen uitzonderingen. Dit beginsel, dat sedert *Chahal* tegen het Verenigd Koninkrijk (15 november 1996, §§ 80 en 81, Verslag van arresten en beslissingen 1996-V) meermaals werd bevestigd, houdt in dat het niet mogelijk is om de activiteiten van de betrokken persoon, hoe ongewenst of gevaarlijk ook, als een materiële overweging te nemen of om het risico van mishandeling af te wegen tegen de voor de uitzetting aangevoerde redenen om te bepalen of de staat op grond van artikel 3 verantwoordelijk is (zie *Saadi*, reeds aangehaald, § 138; zie ook *Daoudi* tegen Frankrijk, nr. 19576/08, § 64, 3 december 2009, en *M.S.* tegen België, nr. 50012/08, §§ 126 en 127, 31 januari 2012)

(...)

120. Indien de uitlevering door het verzoekende land waarschijnlijk gevolgen zal hebben die onverenigbaar zijn met artikel 3 van het Verdrag, mag de verdragsluitende staat niet tot de uitlevering overgaan. Het gaat erom de doeltreffendheid van de door artikel 3 geboden waarborg te waarborgen, gezien de ernst en het onherstelbare karakter van het vermeende leed dat dreigt (zie *Soering*, reeds aangehaald, § 90)".

Deze zaak had weliswaar betrekking op een geplande uitlevering van een persoon naar de V.S. maar het EHRM heeft in bovenvermelde zaak in § 116 gesteld dat voor wat betreft het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM geen onderscheid wordt gemaakt in verwijderings- of uitleveringszaken: "*The Court draws no distinction in terms of the legal basis for removal; it adopts the same approach in cases of both expulsion and extradition (see Harkins and Edwards, cited above, § 120, and Babar Ahmad and Others, cited above, § 168)*". (vrije vertaling: "Het Hof maakt geen onderscheid wat betreft de rechtsgrondslag voor verwijdering; het hanteert dezelfde benadering in gevallen van zowel uitzetting als uitlevering (zie *Harkins* en *Edwards*, hierboven aangehaald, § 120, en *Babar Ahmad* en anderen, hierboven aangehaald, § 168)").

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van een behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België* en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver* en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de

zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.8. In de bestreden akte kan voor wat betreft de toepassing van artikel 3 EVRM enkel het volgende gelezen worden: *“Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij haalt een aandoening aan en verklaart daar medicatie voor te nemen maar toont niet aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in haar in haar land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 (...) EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt”.*

3.3.9. Uit voormelde passage blijkt derhalve dat verweerder geen enkel onderzoek gedaan heeft naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM dat verzoeker loopt bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan waar de Taliban aan de macht zijn, dit gezien zijn profiel zoals dit blijkt uit de nota's van de VSSE en OCAD waarop de bestreden beslissing steunt.

3.3.10. Uit de bestreden akte blijkt *“(…) dat betrokkene op zijn instagram profiel frequent berichten plaatst, bijna uitsluitend berichten met een religieuze inhoud van de salafistische strekking in het Arabisch en/of in het Farsi”* en dat hij van oordeel is de bestaande wereldorde *“moet plaatsmaken voor één Islamitisch Kalifaat waar de sharia van toepassing is”*. Deze vaststellingen vinden steun in de nota's van de VSSE en OCAD waarnaar de bestreden beslissing verwijst en die zich zoals gezegd bevinden in het administratief dossier. In de nota van OCAD kan bovendien gelezen worden dat verzoeker *“propagande [verspreidt] van verschillende terroristische organisaties waaronder 'Islamitische Staat (IS) (...)”*.

3.3.11. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM door de Taliban bij een terugkeer naar Afghanistan gezien zijn profiel zeker niet denkbeeldig is.

3.3.11.1. Verzoeker haalt vooreerst twee bronnen aan waarin de wantrouwige houding van de Taliban versus salafisten beschreven wordt, die bovendien door hen gepercipieerd kunnen worden als IS-KP-sympathisanten.

- Uit de EUAA Country Guidance van mei 2024 blijkt dat de Taliban vrezen dat bepaalde groepen vatbaar zijn voor rekrutering door IS-KP (Islamitische Staat in Khorasan Provincie (IS-KP) zoals de salafisten, dit vanwege de historische banden tussen het salafisme en IS-KP. In het rapport wordt de houding van de Taliban tegenover de IS-KP beschreven als een van actuele vijandigheid en actieve militaire repressie. Het betreft wederzijdse vijandigheid waarbij het rapport opmerkt dat Taliban-strijders en functionarissen de primaire doelwitten zijn van ISKP-aanvallen.

- Verzoeker haalt het recentere *“The Islamic State in Afghanistan: A Jihadist Threat in Retreat? Crisis Group Asia Briefing N°183 Brussels, 16 July 2025”* aan. De Raad leidt hier globaal het volgende uit af: De Taliban blijven gefocust op het nationale slagveld en het vestigen van een emiraat uitsluitend binnen de grenzen van Afghanistan. IS-KP daarentegen streeft naar de vestiging van een wereldwijde Islamitische Staat en eist dat alle jihadisten trouw zweren aan het centrale kalifaat van ISIS. IS-KP voert een ideologische strijd tegen de Taliban door hen af te schilderen als Pashtun-nationalisten die de zuivere islamitische wetten niet handhaven. De groep beschuldigt de Taliban ervan "handen te schudden" met buitenlandse diplomaten en minderheden te beschermen, wat IS-KP gebruikt om ontevreden jihadist en etnische minderheden te rekruteren. De Taliban beschouwt de IS-KP als de grootste bedreiging voor de stabiliteit in Afghanistan. Sinds de machtsovername in 2021 voeren de Taliban een aanhoudende en vaak gewelddadige campagne om hun rivalen uit te schakelen. De vervolging door de Taliban uit zich onder meer op de volgende manieren:

- Buitengerechtelijke executies: In met name de oostelijke provincie Nangarhar zijn meldingen van buitengerechtelijke executies van verdachte IS-KP-leden door Taliban-troepen. Honderden lichamen van vermoedelijke aanhangers zouden zijn teruggevonden in irrigatiekanalen.
- Repressie van religieuze minderheden: De Taliban hebben hun pijlen ook gericht op de salafistische gemeenschap, omdat zij deze ervan verdenken IS-KP-militanten te verbergen. Deze aanpak was aanvankelijk zeer ongericht, waarbij predikers werden gearresteerd en verdachten werden geïdentificeerd op basis van hun religieuze overtuigingen in plaats van concrete bewijzen.
- Ideologische stigmatisering: De Taliban bestempelen IS-KP-aanhangers officieel als "*khawarij*" (ketterse extremisten). Door hen als kettters te labelen, proberen de Taliban hun gewelddadige onderdrukking religieus te legitimeren en hun eigen islamitische geloofwaardigheid te versterken.

Hoewel de Taliban hun strategie hebben verfijnd van een brede, zware aanpak naar meer precieze operaties op basis van inlichtingen, blijft de vervolging onverminderd hard. De Taliban werken inmiddels zelfs beperkt samen met buitenlandse inlichtingendiensten om netwerken van IS-KP op te sporen en te ontmantelen

3.3.11.2. Vervolgens haalt verzoeker een tiental bronnen aan om aan te tonen dat zijn gedachtegoed dat hij verspreidt op sociale media in het Arabisch en het Farsi, zoals gelabeld door de VSSE en beoordeeld door OCAD, riskeert onder de aandacht te komen van de Taliban. Hij verwijst daarbij naar een rapport van 20 februari 2025 van de speciale VN-rapporteur Richard Bennet over het uitgebreide gebruik van digitale en persoonlijke surveillance door de Taliban, en het gebruik van informanten om afwijkende meningen te controleren, ook op sociale media. Tevens verwijst hij naar diverse bronnen waaronder een Nederlands ambtsbericht van juni 2023 over de drastische toename van het aantal bewakingscamera's en checkpoints in Afghanistan, zowel in de stad als in rurale gebieden. Uit de aangehaalde bronnen blijkt globaal dat de Taliban over een uitgebreid systeem van digitale en fysieke surveillance beschikken, met sociale-mediacontrole, checkpoints, lokale informanten, controle van smartphones en ondervraging van terugkeerders. Ook op de luchthaven en in lokale regio's zouden terugkeerders aan controles worden onderworpen. De bronnen benadrukken dat de Taliban dankzij informantennetwerken, overgenomen databanken, telefoonscreening en cameratoezicht in staat zijn om personen met een afwijkend profiel of vermeende dissidente opvattingen op te sporen.

3.3.12. Verzoeker heeft derhalve aannemelijk gemaakt dat de berichten die hij via sociale media verspreidt en die door de VSSE en OCAD worden bestempeld als berichten met een religieuze inhoud van de salafistische strekking en van propaganda van verschillende terroristische organisaties waaronder 'Islamitische Staat' (IS), dit in het Arabisch en het Farsi, waarbij ook blijkt dat verzoekers wereldbeeld er één is van één groot Islamitisch Kalifaat waar de sharia van toepassing is, bij zijn terugkeer naar Afghanistan riskeren opgepikt te worden door de Taliban waardoor hij een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker kon dan ook de verwachting koesteren dat verweerder onderzoek zou verrichten en zou nagaan of verzoeker gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, een reëel risico op een mensonterende behandeling, straf of foltering riskeert in de zin van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan dat onder de controle van de Taliban staat.

3.3.13. Zoals gezegd blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verweerder enig onderzoek in die zin verrichte. Zij deed slechts onderzoek naar de vraag of verzoeker een ziekte heeft die hem belemmert om terug te keren naar Afghanistan en of er humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen zijn uitwijzing. Artikel 3 EVRM heeft echter duidelijk een bredere scope dan dat.

3.3.14. Dit leidt tot de vaststelling dat artikel 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd door de bestreden akte.

3.3.15. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen.

Hierin wordt vooreerst opgeworpen dat verzoeker nooit een vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan geuit heeft. Hij heeft in Duitsland nooit een VIB ingediend en hij heeft bij zijn gehoor met daarin de uitdrukkelijke vraag of er een reden is waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong, niets vermeld over de situatie in Afghanistan.

Wat verweerder aanhaalt is helemaal juist. Verzoeker heeft trouwens ook geen VIB ingediend in België.

Verweerder moet bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten echter zorgvuldig onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM (cf. RvS, 29 mei 2018, arresten nrs. 241.623 en 241.625 en 9 maart 2020, nr. 247.254) en kan zich van die verplichting niet vrijstellen door erop te wijzen dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit kan ook afgeleid worden uit rechtspraak van het EHRM die in zijn arrest van 23 februari 2012, Hirsi Jamaa en anderen t. Italië, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift,

gesteld heeft: “133. (...) le fait que les intéressés aient omis de demander expressément l’asile [...] ne dispensait pas l’Italie de respecter ses obligations au titre de l’article 3. » Vrij vertaald : ‘het feit dat de betrokkenen niet uitdrukkelijk asiel aanvroegen, ontslaat Italië (...) niet van haar verplichtingen onder artikel 3.’ In zijn arrest M.A. t. België van 27 oktober 2020, heeft het EHRM ook gesteld dat het gebrek aan een voorzetting van een asielprocedure niet betekent dat de staat wordt vrijgesteld van zijn verplichting om niet tot een verwijdering over te gaan zonder voorafgaandelijk de risico’s in het licht van deze bepaling te hebben onderzocht:” 1. *Quant à la circonstance que le requérant n’a pas poursuivi la procédure d’asile, la Cour rappelle qu’eu égard au caractère absolu de la protection offerte par l’article 3 de la Convention, elle ne constitue pas en soi un argument pour exonérer l’État défendeur de ses obligations de ne pas procéder à un éloignement sans avoir procédé à un examen préalable des risques au regard de cette disposition ».* “

Ook het gegeven dat verzoeker tijdens zijn gehoor door de verwerende partij op 13 februari 2026 zelf geen melding heeft gemaakt van een mogelijke vrees bij terugkeer, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, waarvan ze kennis had of had moeten hebben op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het staat redelijkerwijs niet ter betwisting dat algemeen bekend is dat de situatie in Afghanistan onder de Taliban van die aard is dat een risico op een schending van artikel 3 EVRM niet uitgesloten is voor Afghanen met bepaalde profielen. Verweerder had dus dit risico moeten onderzoeken en uit de verzoeker aangevoerde rapporten blijkt prima facie het belang van verzoekers kritiek. Het volstaat te dezen niet om a posteriori enige rechtspraak van de Raad aan te halen in de nota waarbij beroepen verworpen werden die ingediend werden door Afgaanse onderdanen tegen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het enige arrest dat betrekking heeft op salafisten en dat mogelijks steunt op andere bronnen dan deze die aangehaald werden door verzoeker, waaraan de Raad overigens gebonden is vermits hij te dezen geen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan trouwens afgeleid worden dat salafisten die effectief banden hebben met IS-KP problemen ondervinden van de Taliban. Verweerder kan niet volstaan met a posteriori op te werpen dat verzoeker niet aantoont banden te hebben met IS-KP. Het is aan verweerder om één en ander diepgaand te onderzoeken. De Raad kan er alleen maar op wijzen dat in de nota van het OCAD waarnaar de bestreden beslissing verwijst en die zich zoals gezegd bevindt in het administratief dossier, kan gelezen worden dat verzoeker berichten met een religieuze inhoud van de salafistische strekking en “*propagande [verspreidt] van verschillende terroristische organisaties waaronder ‘Islamitische Staat (IS) (...)’*”, en verzoekers wereldbeeld er één is van één groot Islamitisch Kalifaat. Alleszins blijkt minstens uit de door verzoeker aangehaalde rapporten dat de Taliban de salafistische gemeenschap wantrouwt met alle gevolgen vandien.

Voorts werpt verweerder in zijn nota op: “*Verder verklaart verzoeker in het verzoekschrift dat hij zich niet kan vinden in de ideologie van de Taliban, maar het lijkt er eerder op dat verzoeker zich niet kan vinden in het Westers gedachtegoed en in een ideologie van godsdienstvrijheid*”. Dit standpunt wijst erop dat verweerder zich de vraag stelt of verzoeker wel thuishoort in het Westen, maar dit ontslaat verweerder niet van zijn plicht om zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan. Artikel 3 EVRM heeft zoals gezegd een absoluut karakter en deze bepaling beschermt ook vreemdelingen met een niet- Westers gedachtegoed en ideologie. Verweerder kan zich ook niet vrijstellen van een 3 EVRM onderzoek door de opmerking in zijn nota dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan. Hij kan gezien wat gelezen kan worden in het verzoekschrift ten slotte manifest niet gevolgd worden in zijn verweer in de nota dat verzoeker slechts een algemeen betoog zou voeren inzake de schending van artikel 3 EVRM.

3.3.16. Het enig middel is derhalve gegrond voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht en is derhalve in de aangegeven mate ernstig. Derhalve dienen de overige onderdelen van het enig middel niet verder te worden onderzocht.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij werpt het volgende op in haar verzoekschrift:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Verzoeker wenst te wijzen op rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.

Door de uitvoering van de bestreden beslissing wordt verzoeker gedwongen terug te keren naar een land waar hij het slachtoffer dreigt te worden van buitenproportioneel geweld. Hij zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Uit het voorgaande kan vastgesteld worden dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel inhoudt.”

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van haar grief inzake artikel 3 van het EVRM, worden gevolgd in haar betoog. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk, dwz conform het gestelde in artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, vervuld.

Het betoog van de verwerende partij in haar nota dat deze voorwaarde niet vervuld is, waarbij ze verwijst naar de bespreking van het middel in haar nota, kan gezien de vaststelling dat het middel ernstig is voor zover de schending van artikel 3 EVRM werd opgeworpen, niet gevolgd worden.

3.5. De Raad komt dan ook tot het besluit dat voldaan werd aan alle cumulatieve voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte te bevelen. Er is dan ook geen reden om in te gaan op het door de verzoekende partij op 27 februari 2026 ingestelde verzoek om de debatten te heropenen wegens de Pakistaanse bombardementen op Kabul.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,
F. TAMBORIJN
A. DE WILDE

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken

E. VAN DER WEL,

(toegevoegd) griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

M. EKKA